

13 HOMMAGE 'A KIESŁOWSKI

 MIĘDZYNARODOWY FESTIWAL FILMOWY
MEZINÁRODNÍ FILMOVÝ FESTIVAL

MUSIMY SOBIE POMAGAĆ | MUSÍME SI POMÁHAT

BROUMOV | 23.08.2024

SOKOŁOWSKO | 23-25.08.2024

SOKO
LOWS
KO
.ORG

Musimy sobie pomagać

Diana Dąbrowska

Dyrektor programowa festiwalu

Festiwal Hommage à Kieślowski to nie tylko wydarzenie filmowe, ale też edukacyjne. Od 14 lat w Sokołowsku spotykają się pod koniec wakacji miłośnicy kina oraz sztuki wrażliwej na sprawy społeczne. Program festiwalu jest symboliczną dedykacją dla postaci niezwykle cenionego w świecie reżysera Krzysztofa Kieślowskiego, którego dzieciństwo i młodość jest silnie powiązana z Dolnym Śląskiem (Wałbrzychem, Mieroszowem i Sokołowskiem właśnie). W programie wydarzenia znajduje się 5 sekcji i 24 pokazy, które prezentują najnowsze kino polskie i europejskie, a także klasykę. Hommage à Kieślowski to również zaproszenie na dyskusje z twórcami i specjalistami filmowymi; zaproszenie do emocjonalnej i intelektualnej, transnarodowej filmowej podróży. Co roku program festiwalu skupiony jest wokół jednej ważnej myśli, silnie korespondującej z tym, co dzieje się obecnie na świecie. Motta odnoszącego się do wartości, które festiwal szczególnie pielęgnuje i które wpisuje się w „filozofię uważności społecznej”.

W tym roku organizatorzy wydarzenia stawiają na hasło *Musimy sobie pomagać*. To motto o uniwersalnej mocy, które skupia się nie tylko na pilnej potrzebie szerzenia pomocy, ale też na związanym z nią faktycznym działaniu, przejściu do praktyki. *Musimy sobie pomagać* (*Musíme si pomáhat*) to również tytuł bardzo cenionego i lubianego w Polsce czeskiego filmu Jana Hřebejka z 2000 roku, którego projekcja odbędzie się po ponad 20-letniej przerwie. W trakcie budowania programu naszego festiwalu, selekcjonowania poszczególnych dzieł, kierowaliśmy się właśnie tą myślą. Mamy nadzieję, że będziecie zadowoleni z naszych wyborów. W tym roku powracamy zatem do bliskich nam Czech. W centrum naszych filmowych rozważań znalazła się także twórczość legendarnej czechosłowackiej twórczyni, Esther Krumbachovej. Reżyserka, scenarzystka i scenografka była znana z niezwykle wyobraźni, bezkompromisowej odwagi twórczej, a realizowane przez nią dzieła zapisały się do kanonu filmowego arthouse'u.

Filmy, które pokażemy na festiwalu w Sokołowsku to: *Stokrotki* Very Chytylovej, *Waleria i tydzień cudów* Jaromil Jireš, *Zabójstwo inż. Czarta* w reżyserii samej Esther Krumbachowej i dokument poświęcony osobie Krumbachowej, zrealizowany przez jej wieloletnią współpracowniczkę i przyjaciółkę, legendarną Verę Chytylovą – *W poszukiwaniu Ester*.

W zaprzyjaźnionym Broumovie – podobnie jak w Sokołowsku – spotkamy się i porozmawiamy o kinie ze stałym współpracownikiem Jana Hřebejka, cenionym scenarzystą Petrem Jarchovským. Ich współpraca rozpoczęła się już na początku lat 90. za sprawą komediowego musicalu *Bigbeatowe lato*. Film odniósł w kraju spory sukces frekwencyjny i przyniósł ekipie wiele nagród, m.in. Czeskie Lwy dla najlepszego filmu, najlepszego reżysera i najlepszego aktora (Josef Abrhám). Wspólnie zrealizowane przez Hřebejka i Jarchovský'ego dzieła przeszły już do klasyki współczesnej czeskiej kinematografii; wystarczy pomyśleć o tak ważnych i popularnych tytułach jak *Pod jednym dachem*, *Pupendo*, *Musimy sobie pomagać*, *Na złamanie karku*, *Czeski błąd* czy *Nauczycielka*.

W 2024 roku mija 20 lat od premiery *Na złamanie karku* (2004). Wśród wielu wyróżnień zdobytych przez ekipę realizacyjną znalazł się również Czeski Lew dla Petra Jarchovského za najlepszy scenariusz. Film Jana Hřebejka był również czeskim kandydatem do Oscara w kategorii najlepszy film nieanglojęzyczny. *Na złamanie karku* to przepełniona empatią, chwilami tragikomiczna opowieść o prostych ludziach, którzy po długim czasie milczenia odnajdują w sobie odwagę, aby otworzyć się na drugiego człowieka i pojednać się z nim. To piękna i wzruszająca opowieść o altruizmie i ksenofobii, drzemającym w nas lęku przed nieznanym. Różne postawy i kontrastujące zachowania splatają się w tej złożonej mozaice narracyjnej: dwaj przemysłowcy znajdują w samochodzie dwumiesięcznego chłopca.

Sprzedają go bezdzietnej kobiecie, która marzy o dziecku. Jest jednak „mały problem” – jej mąż František jest rasistą i kibolem... 40-letnia Hana pracuje w centrum dla uchodźców. Jej, o wiele starszy, partner Otakar, przeżywa załamanie podczas wykładów na uniwersytecie. Ich 18-letnia córka przypadkiem dowiaduje się, że Otakar nie rozwiódł się ze swoją pierwszą żoną, z którą ma syna.

Cieszymy się, że w Czechach mamy szansę propagować również twórczość Krzysztofa Kieślowskiego. Podczas tegorocznej *Letní filmová škola* w Uherského Hradiště pokazaliśmy zgromadzonej publiczności krótkometrażowy dokument *Prześwietlenie*. W Broumovie zobaczymy zaś bodaj najważniejszy dokument w historii polskiego kina, *Gadające głowy* (1980). Zbiorowy, pokoleniowy portret Polaków i Polek żyjących na przełomie lat 70. i 80. Metoda, jaką przyjął Kieślowski podczas kręcenia filmu, polegała na zadawaniu różnym osobom w różnym wieku (od niemowląt do osób w starszym wieku) tych samych pytań, m.in.: Kim (ty) jesteś? Co jest dla ciebie najważniejsze? Czego byś chciał?

Przed Wami kilka cennych i niezwykle aktualnych myśli wyrażonych przez bohaterów i bohaterki *Gadających głów*, odpowiedzi na pytanie czego oczekivaliby od przyszłości: „Chciałbym, żeby zniknął brak poszanowania; żeby ludzie robili coś dla innych, nie tylko dla siebie; Chciałbym wolności, która nie preferowałaby najsilniejszych; żebyśmy żyli odważnie; żeby wszyscy dobrzy ludzie łączyli się ku dobru; żeby ludzie nie bali się innych; żeby każdy mógł swobodnie decydować o swoim losie; żeby mniej było łokci i pleców, a więcej serca i rozumu; żyć w świecie rzeczywistym, który nie byłby fikcją i pozorami... „

Przy realizacji *Gadających głów* współpracowali z Kieślowskim m.in. Jacek Petrycki, Krzysztof Wiebrzicki, Piotr Jaxa Kwiatkowski, Michał Żarnecki i Alina Siemińska.

Musíme si pomáhat

Úvod

Diana Dąbrowska

programová ředitelka festivalu

Festival Hommage à Kieslowski je nejen filmovou, ale také vzdělávací akcí. Již 14 let se na konci letních prázdnin v Sokołowsku setkávají milovníci filmu a sociálně citlivého umění. Program festivalu je symbolickým věnováním osobnosti celosvětově uznávaného režiséra Krzysztofa Kieślowského, jehož dětství a mládí je silně spjato s Dolním Slezskem (konkrétně s Wałbrzychem, Mieroszowem a Sokołowskem). Program akce zahrnuje 5 sekcí a 24 projekcí, které představí nejnovější polskou a evropskou kinematografii a také klasiku. Hommage à Kieslowski je také pozvánkou na diskuse s tvůrci a filmovými odborníky; pozvánkou na emocionální a intelektuální, mezinárodní filmovou cestu.

Program festivalu se každoročně soustředí na jednu důležitou myšlenku, která silně koresponduje s děním v dnešním světě. Motto, které se vztahuje k hodnotám, jež festival obzvláště vyznává a které je součástí „filozofie sociální pozornosti“.

Letos organizátoři akce vsadili na heslo Musíme si pomáhat. Je to heslo s univerzální silou, které se zaměřuje nejen na naléhavou potřebu šířit pomoc, ale také na související skutečnou činnost, na přechod do praxe. „Musíme si pomáhat“ je také název vysoce ceněného a oblíbeného českého filmu Jana Hřebejky z roku 2000, který se bude promítat po více než dvacetileté přestávce. Při sestavování programu našeho festivalu, výběru jednotlivých děl, jsme se řídili právě touto myšlenkou. Doufáme, že budete s naším výběrem spokojeni. Proto se letos vracíme do České republiky, která je nám blízká. Tvorba legendární československé filmářky Ester Krumbachové je také středobodem našeho rozvažování. Režisérka, scenáristka a scénografka proslula mimořádnou fantazií a nekompromisní tvůrčí odvahou a její díla se stala součástí kánonu artové kinematografie. Na festivalu v Sokołowsku budou uvedeny tyto filmy: *Sedmikrásky* Věry Chytilové, *Valérie a týden divů* Jaromila Jireše, *Vražda Ing. Čarty* v režii samotné Ester Krumbachové a dokument věnovaný osobě Krumbachové, který natočila její dlouholetá spolupracovnice a kamarádka, legendární Věra Chytilová - *Hledání Ester*.

V spřáteleném Broumově - stejně jako v Sokołowsku - se setkáme a popovídáme si o filmu se stálým spolupracovníkem Jana Hřebejky, uznávaným scenáristou Petrem Jarchovským. Jejich spolupráce začala již na počátku 90. let komediálním muzikálem *Šakalí léta*. Film dosáhl v zemi značného diváckého úspěchu a přinesl týmu řadu ocenění, včetně Českých lvů za nejlepší film, režii a nejlepší herecký výkon (Josef Abrhám).

Společná tvorba Hřebejky a Jarchovského již přešla mezi klasiku současné české kinematografie, stačí připomenout významné a oblíbené tituly jako *Pelíšky*, *Pupendo*, *Musíme si pomáhat*, *Horem pádem*, *Kawasakiho růže* nebo *Učitelka*. V roce 2024 uplyne 20 let od premiéry filmu *Horem pádem* (2004). Mezi mnoha oceněními, která inscenační tým získal, byl i Český lev pro Petra Jarchovského za nejlepší scénář. Film Jana Hřebejky byl také českým kandidátem na Oscara za nejlepší cizojazyčný film. *Horem pádem* je empatií naplněný, místy tragikomický příběh o prostých lidech, kteří po dlouhém období mlčení najdou odvahu otevřít se a vyrovnat se s druhými. Je to krásný a dojemný příběh o altruismu a xenofobii, o skrytém strachu z neznámého. V této složité vyprávěčské mozaice se prolínají různé postoje a kontrastní chování: dva pašeráci najdou v autě dvouměsíčního chlapce. Prodávají ho bezdětné ženě, která sní o dítěti. Je tu však „malý problém“ - její manžel František je rasista a fotbalový fanoušek..... Čtyřicetiletá Hana pracuje v uprchlickém centru. Její, mnohem starší, partner Otakar se při přednášce na univerzitě zhroutí. Jejich osmnáctiletá dcera se náhodou dozví, že se Otakar nerozvedl se svou první ženou, s níž má syna.

Jsme rádi, že i v České republice máme možnost propagovat dílo Krzysztofa Kieślowského. V Broumově uvidíme nejvýznamnější dokumentární film v dějinách polské kinematografie *Mluvící hlavy* (1980). Kolektivní, generační portrét Poláků a Polek žijících na přelomu 70. a 80. let.

Metoda, kterou Kieslowski při natáčení zvolil, spočívala v tom, že různým lidem různého věku (od kojenců po seniory) kladl stejné otázky, jako např: Kdo jsi? Co je pro vás nejdůležitější? Co bys chtěl?

Před vámi je několik cenných a nesmírně aktuálních myšlenek, které vyjádřili hrdinové a hrdinky *Mluvicích hlav*, odpovědi na otázku, co by očekávali od budoucnosti: „Chtěl bych, aby zmizela neúcta; chtěl bych, aby lidé dělali něco pro druhé, nejen pro sebe; chtěl bych svobodu, která neupřednostňuje nejsilnější; chtěl bych, abychom žili odvážně; chtěl bych, aby se všichni dobří lidé spojili pro dobro; chtěl bych, aby se lidé nebáli druhých; chtěl bych, aby každý mohl svobodně rozhodovat o svém osudu.“

Během natáčení filmu *Mluvící hlavy* s Kieślowským spolupracovali mimo jiné Jacek Petrycki, Krzysztof Wiebrzicki, Piotr Jaxa Kwiatkowski, Michał Żarnecki a Alina Siemińska.

Mikołaj Jazdon

BEZ KOŃCA:

Nasi zmarli są wśród nas... Przypatrują się nam uważnie, oceniają to co robimy...

Zrealizowany w 1984 roku film Krzysztofa Kieślowskiego *Bez końca* trafił do kin w czerwcu 1985 roku. Został zrealizowany na podstawie scenariusza zatytułowanego *Szczęśliwy koniec*, który Kieślowski napisał wspólnie z adwokatem - Krzysztofem Piesiewiczem. Od tego filmu rozpoczęła się ich wspólna praca nad scenariuszami wszystkich kolejnych filmów nakręconych przez Kieślowskiego.

Bez końca stanowił próbę opisanie doświadczenia stanu wojennego. Jest to też film o dramacie kobiety, która zostaje wdową i odkrywa po śmierci męża, że była z nim związana o wiele bardziej niż sądziła. Właściwie nie potrafi bez niego żyć. Urszula (Grażyna Szapołowska), żona cenionego i lubianego adwokata, mecenasa Zyro (Jerzy Radziwiłowicz), po jego nagłej śmierci stara się pomóc rodzinie młodego robotnika, Dariusza Stacha (Artur Barciś). Grozi mu surowa kara za udział w strajku już po ogłoszeniu stanu wojennego. Zyro miał go bronić w sądzie. Urszula namawia do podjęcia się obrony Stacha starego adwokata, mecenasa Labradora (Aleksander Bardini), który od lat stronił od zajmowania się sprawami politycznymi. W filmie oglądamy postacie reprezentujące rozmaite postawy i wybory życiowe przyjmowane przez Polaków w „ołowianym czasie” stanu wojennego. Żona Stacha, Joanna (Maria Pakulnis), z poświęceniem pomaga uwięzionemu mężowi, ale jej ojciec (Jan Tesarz) zdecydowanie potępia postawę i wybory polityczne zięcia. Labradorowi pomaga aplikant Miecio (Michał Bajor), a żonie Stacha działający w podziemiu Rumcajs (Adam Ferency).

Krzysztof Piesiewicz tak charakteryzował film: „Przy *Bez końca* głównym impulsem do jego realizacji było pragnienie zarejestrowania autentycznego ducha czasu, postaw, zachowań, preferencji, wyglądu miejsc oraz tego, co uczynił z nami stan wojenny. Nastąpiło »zaćmienie słońca«, którym była Solidarność, jej »cudowna narracja« i wielki zryw. Po prostu Sierpień’80 został zamordowany. Mogę wypowiadać się jako dojrzały człowiek tego pokolenia, które musi mieć świadomość, że to były niesamowite dni. Być może dni, które nigdy wcześniej nie wydarzyły się w historii Polski. Ten fenomen relacji międzyludzkich, poczucie jedności, spontaniczna bliskość ludzi z różnych przestrzeni zawodowych, intelektualnych, środowiskowych. To się wyczuwało w każdej minucie tamtego sierpniowego czasu. I właśnie ten Sierpień’80 został zamordowany 13 grudnia...” Najbardziej rozpoznawalnym znakiem „zamordowanego Sierpnia’80”, jak to określił Piesiewicz, było obsadzenie w roli zmarłego adwokata z *Bez końca*, Jerzego Radziwiłowicza.

Kieślowski tak uzasadniał ten wybór: „Rola nie była napisana dla niego. Dopiero w pewnym momencie zrozumiałem, że powinien ją zagrać. Był aktorem, który grał »człowieka z marmuru«, »człowieka z żelaza« i był symbolem kogoś ewidentnie czystego moralnie, uczciwego. Pomyślałem, że muszę go zaangażować, żeby dla widza było oczywiste, że ten człowiek wewnętrznie jest bardzo jasny, to miało być klarowne. Wiedziałem, że Jurek Radziwiłowicz – nie z powodu swojej osobowości, swojego charakteru, choć przy okazji taki jest jako człowiek – ale dlatego, że tak się ludziom kojarzy, w ten sposób będzie funkcjonował. Była to klasyczna obsada wynikająca z dorobku aktora”.

Zdjęcia do filmu zrealizował Jacek Petrycki, jeden z najbliższych współpracowników Kieślowskiego, autor zdjęć do wielu jego filmów dokumentalnych (m.in. *Pierwsza miłość*, *Życiorys*, *Prześwietlenie*, *Szpital*, *Gadające głowy*) i fabularnych (*Spokój*, *Amator*), który w stanie wojennym działał w podziemiu, dokumentując jego życie kamerą dokumentalną (po latach zmontował z tych unikalnych nagrań film *Moje zapiski z podziemia*). Muzykę do *Bez końca* skomponował Zbigniew Preisner, z którym otąd Kieślowski współpracował przy kolejnych swoich filmach. Scenografię zaprojektował Allan Starski a za dekorację wewnątrz odpowiadały Magdalena Dupont i Teresa Gruber.

Powstanie *Bez końca* stanowiło zwrot w twórczości Kieślowskiego, czasem określany mianem przejścia od kina realistycznego, politycznie zaangażowanego, do kina metafizycznego. W filmie tym pojawia się postać ducha, który jako milczący świadek przygląda się życiu innych postaci. Kieślowski napisał o nim w scenariuszu *Szczęśliwego końca*, który przechowywany jest w Archiwum Twórczości Krzysztofa Kieślowskiego w Sokołowsku: „Bohater nazywa się Antoni Zyro i tym różni się od wielu innych bohaterów filmowych, że nie żyje. Myślę, że dla wszystkich – tak jak i dla mnie – jest zupełnie oczywiste, że nasi zmarli są wśród nas. Przypatrują się nam uważnie, oceniają to, co robimy i choć nie mają już żadnego wpływu na bieg spraw, często w naszych postępkach pamiętamy, by nie musieli wstydzić się za nas. Czy rzeczywiście nie mają wpływu? Choćby przez to, że liczymy się z ich zdaniem – przecież mają. Czasem otrzymujemy znak, którego nie rozumiemy – może pochodzi od nich, dla nich był jasny, dla nas jest niepokojący. Nie widzimy ich, ale często czujemy wokół siebie. Cóż więc prostszego niż założyć, że kamera *Szczęśliwego końca* widzi Antka Zyro, tak jak widzi każdego innego bohatera? Ludzie go nie widzą, kamera tak”.

■ Mikołaj Jazdon

BEZ KONCE: Naši mrtví jsou mezi námi... bedlivě nás sledují, posuzují, co děláme...

Film Krzysztofa Kieślowského *Bez konce* z roku 1984 byl uveden do kin v červnu 1985. Vznikl na základě scénáře s názvem „Šťastný konec“, který Kieślowski napsal společně s právníkem Krzysztofem Piesiewiczem. Od tohoto filmu začala jejich společná práce na scénářích všech následujících filmů, které Kieślowski natočil.

Bez konce byl pokusem popsat zážitek z válečného stavu. Je to také film o dramatu ženy, která ovdověla a po smrti svého manžela zjistí, že s ním byla spojena mnohem více, než si myslela. Ve skutečnosti bez něj nemůže žít. Urszula (Grażyna Szapołowska), manželka uznávaného a oblíbeného právníka, advokáta Zyra (Jerzy Radziwiłowicz), se snaží pomoci rodině mladého dělníka Dariusze Stacha (Artur Barciś) po jeho náhlé smrti. Tomu hrozí přísný trest za účast ve stávce po vyhlášení stanného práva. Zyro ho měl obhajovat u soudu. Urszula přemluví starého právníka, advokáta Labradora (Aleksander Bardini), který se už léta vyhýbá řešení politických záležitostí, aby se ujal Stachovy obhajoby. Ve filmu vidíme postavy, které představují různé postoje a životní volby Poláků v „olověné době“ stanného práva. Stachova manželka Joanna (Maria Pakulnis) oddané pomáhá svému uvězněnému manželovi, ale její otec (Jan Tesarz) postoje a politická rozhodnutí svého zetě ostře odsuzuje. Labradorovi pomáhá Miecio (Michał Bajor), učeník, a Stachově ženě Rumcajs (Adam Ferency), undergroundový aktivista.

Krzysztof Piesiewicz charakterizoval film takto: „Hlavním impulsem k natočení filmu *Bez konce* byla touha zachytit autentického ducha doby, postoje, chování, preference, vzhled míst a to, co s námi dělalo stanné právo. Došlo k 'zatmění slunce', kterým byla Solidarita, její 'záračné vyprávění' a velké vzbuření. Jednoduše řečeno, srpen '80 byl zavražděn. Mohu mluvit jako zralý člověk této generace, který si musí být vědom, že to byly neuvěřitelné dny. Snad dny, které se v polských dějinách ještě nikdy nestaly. Tento fenomén mezilidských vztahů, pocit jednoty, spontánní sblížení lidí z různých profesních, intelektuálních, environmentálních prostorů. Bylo to cítit každou minutu té srpnové doby. A právě na tento srpen '80 byl 13. prosince spáchán atentát...“

Nejvýraznějším znakem „zavražděného srpna '80“, jak tomu říká Piesiewicz, bylo obsazení Jerzyho Radziwiłowicze do role zesnulého právníka z filmu *Bez konce*. Kieślowski tuto volbu zdůvodnil: „Ta role nebyla napsána pro něj.

Teprve v určitém okamžiku jsem pochopil, že by ji měl hrát on. Byl to herec, který hrál 'muže z mramoru', 'muže ze železa' a byl symbolem někoho zjevně morálně čistého, čestného. Říkal jsem si, že ho musím zapojit tak, aby bylo divákovi jasné, že ten člověk je vnitřně velmi čistý, musí to být jasné. Věděl jsem, že Jurek Radziwiłowicz - ne kvůli jeho osobnosti, jeho charakteru, i když takový jako člověk mimochodem je - ale proto, že takhle si ho lidé spojují, takhle bude fungovat. Byl to klasický casting vyplývající z hereckého odkazu“.

Film natočil Jacek Petrycki, jeden z nejbližších Kieślowského spolupracovníků, kameraman mnoha jeho dokumentů (např. *První láska*, *Životopis*, *Přexponování*, *Nemocnice*, *Mluvící hlavy*) i hraných filmů (*Spokój*, *Amator*), který byl během stanného práva aktivní v undergroundu a dokumentoval svůj život dokumentární kamerou (z těchto unikátních záznamů o několik let později sestříhal film *Moje zápisky z undergroundu*). Hudbu k filmu *Bez konce* složil Zbigniew Preisner, s nímž Kieślowski od té doby spolupracoval na svých dalších filmech. Scénografii vytvořil Allan Starski a výzdobu interiérů měly na starosti Magdalena Dupont a Teresa Gruber.

Vznik „*Bez konce*“ představoval v Kieślowského tvorbě zlom, někdy popisovaný jako posun od realistického, politicky angažovaného filmu k filmu metafyzickému. Ve filmu vystupuje postava ducha, který jako němý svědek pozoruje životy ostatních postav. Kieślowski o něm napsal scénář k filmu *Šťastný konec*, který je uložen v Archivu tvorby Krzysztofa Kieślowského v Sokołowsku: „Postava se jmenuje Antoni Zyro a od mnoha jiných filmových postav se liší tím, že je mrtvá. Myslím, že každému je zcela zřejmé - stejně jako mně -, že naši mrtví jsou mezi námi. Pozorně nás sledují, posuzují, co děláme, a přestože už nemají na běh věcí žádný vliv, často na ně ve svém jednání pamatujeme, aby se za nás nemuseli stydět. Opravdu nemají žádný vliv? I kdyby jen tím, že počítáme s jejich názorem - koneckonců mají. Někdy dostaneme znamení, kterému nerozumíme - možná přišlo od nich, pro ně bylo jasné, pro nás je znepokojivé. Nevidíme je, ale často je cítíme kolem sebe. Co tedy může být jednoduššího než předpokládat, že kamera filmu *The Happy End* vidí Antka Zyra, stejně jako vidí každou jinou postavu? Lidé ho nevidí, kamera ano.“

■ Diana Dąbrowska

ZIELONA GRANICA: KAŻDY ZASŁUGUJE NA GODNE ŻYCIE.

Jeden z najważniejszych i najszerzej omawianych filmów w polskich mediach w ostatnich latach. Agnieszka Holland zabiera nas w stronę granicy polsko-białoruskiej i panującego tam kryzysu humanitarnego. Ówczesne polskie władze określiły nagrodzoną na MFF w Wenecji *Zieloną granicę* mianem „obrzydliwego paszkwila”, a przed seansami kinowymi proponowano wręcz projekcję specjalnego rządowego spotu, który odnosiłby się krytycznie do treści dzieła. Jak stwierdziła w jednym z wywiadów ceniona reżyserka: „Zależało nam na tym, żeby pokazać kompleksowość tej sytuacji, złożoność ludzkiej natury i wyborów, przed którymi stoimy. Żeby w filmie nie było ani grama propagandy. (...) Chciałam, żeby film miał maksymalną wiarygodność. Na wszystko, co pokazuję na ekranie, mam papiery”.

To, co się dzieje na pograniczu polsko-białoruskim pozostawało przez dłuższy czas wielką niewiadomą. Media narodowe – za sprawą ksenofobicznej narracji – odgrodziły wielu Polaków i Polek od rzeczywistości dramatu uchodźczego. Na granicy wprowadzono stan wyjątkowy, a z tzw. czerwonej zony („zony zakazanej”) wypychano dziennikarzy, filmowców, medyków, aktywistów, przedstawicieli organizacji humanitarnych. W efekcie mieszkańcy Podlasia zaczęli się zastanawiać czy podanie butelki wody spotkanemu przypadkiem w lesie uchodźcy nie jest przestępstwem, działaniem antypatriotycznym.

Holland w sposób niemalże dokumentalny podchodzi do tej „apokalipsy codzienności”, egzystencjalnego limba, w którym przyszło trwać przede wszystkim uchodźcom z Syrii czy Afganistanu. Za sprawą czarno-białych zdjęć polska reżyserka portretuje świat, w którym bolesny absurd i zerojedynkowość zaistniałej sytuacji (dobro/zło, współczucie/wrogość, życie/śmierć) daleki jest od jakichkolwiek odcieni szarości. W *Zielonej granicy* mamy do czynienia zresztą z potrójnym trybem opowiadania: nieomal nieobecnej w ówczesnej polskiej debacie perspektywy przerzucanych z miejsca na miejsce uchodźców (1), relacji ryzykujących własnym zdrowiem aktywistów i aktywistek (2), a także obserwacją jednego ze strażników przygranicznych (3). Twórczyni zabiera nas w niełatwą, niekiedy bardzo drastyczną podróż, ale nie zapomina o świetle i nadziei (w myśl zasady, że być może to właśnie wiara w lepsze jutro stanowi we współczesnym ekosystemie medialnym najodważniejszy ze statementów). Za sprawą swojego najnowszego filmu Holland przypomina, że zaangażowane społeczno-politycznie kino może służyć jako cenne narzędzie do odkrawania fragmentów skażonej przemocą i zobojętnieniem rzeczywistości. Takie filmy jak *Zielona granica* stają się drogą do uważności, empatii, pobudzenia umysłów. Bo przecież każdy – niezależnie od pochodzenia, wieku, płci czy wiary – zasługuje na godne życie.

HRANICE: KAŻDÝ SI ZASLOUŽÍ DŮSTOJNÝ ŽIVOT.

Jeden z nejdůležitějších a nejdiskutovanějších filmů v polských médiích posledních let. Agnieszka Hollandová nás zavede na polsko-běloruskou hranici a do tamní humanitární krize. Tehdejší polská vláda označila *Hranici*, oceněnou na MFF v Benátkách, za „nechutnou trapárnu” a před promítáním v kinech dokonce padl návrh na promítání speciálního vládního spotu, který by obsah díla kritizoval. Jak uvedla respektovaná režisérka v jednom z rozhovorů: „Chtěli jsme ukázat složitost situace, složitost lidské povahy a voleb, kterým čelíme. Aby ve filmu nebyla ani špetka propagandy. (...) Chtěla jsem, aby film působil maximálně věrohodně. Na všechno, co na plátně ukazují, mám doklady”.

To, co se děje v polsko-běloruském pohraničí, zůstávalo dlouho velkou neznámou. Národní média – se svým xenofobním narativem – izolovala mnoho Poláků od reality uprchlického dramatu. Na hranici byl vyhlášen výjimečný stav a novináři, filmaři, zdravotníci, aktivisté a zástupci humanitárních organizací byli vytlačeni z tzv. červené zóny („zakázané zóny”). V důsledku toho se obyvatelé Podlasí začali zajímat o to, zda dát láhev vody uprchlíkovi, kterého náhodou potkali v lese, není trestný čin a protivlastenecký počin.

Hollandová k této „apokalypse všedního dne”, existenciálnímu limbu, v němž se ocitají zejména uprchlíci ze Sýrie nebo Afghánistánu, přistupuje téměř dokumentárně. Černobílými záběry polská režisérka vykresluje svět, v němž je bolestná absurdita a nulový součet situace (dobro/zlo, soucit/závist, život/smrt) na hony vzdálen jakýmkoli odstínům šedi.

V *Hranici* máme co do činění s trojím způsobem vyprávění: perspektivou uprchlíků, která v tehdejší polské debatě téměř chybí (1), výpovědmi aktivistů a aktivistek, kteří riskují své zdraví (2), a pozorováním jednoho z pohraničnicků (3). Tvůrkyně nás bere na nelehkou, někdy velmi drastickou cestu, ale nezapomíná ani na světlo a naději (podle vzoru, že víra v lepší zítřky je možná nejodvážnějším z prohlášení v současném mediálním ekosystému). Hollandová nám svým nejnovějším filmem připomíná, že sociálně-politicky angažovaná kinematografie může sloužit jako cenný nástroj k rozkrývání střípků reality poznamenané násilím a lhostejností. Filmy jako *Hranice* se stávají cestou k pozornosti, empatii a probuzení mysli. Protože koneckonců každý – bez ohledu na původ, věk, pohlaví nebo víru – si zasluží důstojný život.

Petr Vlček

KTO SIĘ BOI ESTER KRUMBACHOVEJ?

Cieszę się, że po latach przerwy czeskie kino znów „zabierze głos” na festiwalu Hommage à Kieślowski w Sokołowsku. Cieszę się tym bardziej, że będzie to tym razem głos kobiecy, bezkompromisowy i że będzie należał do Ester Krumbachovej. Nie tylko dlatego, że to jedna z kluczowych postaci Czechosłowackiej Nowej Fali i jedna z najbardziej wpływowych kobiet europejskiego kina przełomu lat 60. i 70. XX wieku, ale przede wszystkim ze względu na sposób, w jaki głos tej niezwykle artystki niejednokrotnie do nas przemówił. I wciąż za sprawą wielu różnorodnych dzieł przemawia.

Jako współautorka scenariusza Krumbachová przyczyniła się do powstania legendarnych *Stokrotek* (1966) Věry Chytilovej, które można interpretować w kategoriach bezpośredniego ataku na patriarchalny establishment i radosną celebrację kobiecości. Dwie „zepsute” i jednocześnie niezwykle urokliwe bohaterki – być może podobnie jak dwie autorki scenariusza – nie przejmują się tradycyjnie pojętą moralnością i bezpardonowo uwodzą dużo starszych od siebie mężczyzn. Krumbachová-scenografka odpowiedzialna jest w tym przypadku również za „formalną rozrzutność” filmu, która sprawia, że *Stokrotki* pozostają nadal najczęściej cytowanym i najbardziej znanym dziełem czechosłowackiego kina na świecie. Nieokrzesa wyobraźnia artystki działa z podobną mocą w filmie Jaromila Jireša, *Waleria i tydzień cudów* (1970). Wykorzystując niezliczone symbole scenograficzne, Krumbachová była w stanie przedstawić w nowatorski sposób bujne fantazje zadziornej protagonistki, która w ciągu tytułowego tygodnia zaczyna po raz pierwszy miesiączkować; transformacja kobiecego ciała i psyche stanowi główny temat tej onirycznej feerii.

W bogatej filmografii Krumbachovej znajdziemy tylko jeden film, który czeska artystka samodzielnie wyreżyserowała. W satyrze *Zabójstwo inż. Czarta* (1970) twórczyni odmalowała na ekranie niezwykle manieryczny, „genderowy kalambur”, gdzie w znanym sobie stylu przygląda się nieprzystawalności światów kobiet i mężczyzn. Choć Krumbachová postrzegana jest przede wszystkim jako kobieta myśląca niekonwencjonalnie, zastraszająca mężczyzn swoim przenikliwym intelektem, my jako widzowie z pewnością nie musimy się jej obawiać. Do swoich widzów zwraca się ona za pomocą niepowtarzalnych obrazów i kwiecistego stylu wizualnego. Myślenie o twórczości Ester wiąże się z wyjściem poza utarte schematy i odkrywaniem mniej zbadanych zakamarków czeskiego filmu i sztuki wizualnej. Swoistym kontrapunktem dla retrospektywy Krumbachovej jest znany i lubiany w Polsce czeski film *Musimy sobie pomagać* (2000) tandemu Jan Hřebejk i Petr Jarchovský. Osadzona w bolesnych realiach II Wojny Światowej tragikomiczna opowieść porusza niezwykle uniwersalny (i do dziś aktualny) temat: lepszy świat będziemy mogli osiągnąć tylko dzięki empatii, wzajemnemu zrozumieniu i wyciągnięciu pomocnej dłoni, co silnie rezonuje z ideą i przesłaniem najnowszego dzieła Agnieszki Holland, *Zielona granica* (2023). Wszystkie te filmy zostaną pokazane w Sokołowsku polskiej i czeskiej publiczności. Charakterystyczny tytuł filmu Hřebejka przemienił się zresztą w motto tegorocznej edycji festiwalu Hommage à Kieślowski i odzwierciedla istotę współpracy Fundacji In Situ ze Stowarzyszeniem Czeskich Klubów Filmowych, bez której ta część programu nie byłaby możliwa.

Petr Vlček

KDO SE BOJÍ ESTER KRUMBACHOVÉ?

Mám radost, že se česká kinematografie po několikaleté pauze opět „přihlásí o slovo“ na festivalu Hommage à Kiesowski v Sokołowsku. Ještě víc mě těší, že tentokrát to bude ženský hlas, nekompromisní, a že bude patřit Ester Krumbachové. Nejen proto, že je jednou z klíčových postav československé nové vlny a jednou z nejvlivnějších žen evropské kinematografie přelomu 60. a 70. let, ale především kvůli tomu, jak k nám hlas této výjimečné umělkyně mnohokrát promluvil. A činí tak i nadále prostřednictvím svých četných a rozmanitých děl.

Jako spoluautorka scénáře se Krumbachová podílela na legendárních *Sedmikráskách* (1966) Věry Chytilové, které lze interpretovat jako přímý útok na patriarchální zřízení a radostnou oslavu ženství. Dvě „rozmazené“ a zároveň nesmírně půvabné hrdinky - snad stejně jako obě autorky scénáře - nedbají na tradiční morálku a bezohledně svádějí muže mnohem starší, než jsou samy. V tomto případě je Krumbachová-scénáristka zodpovědná i za „formální extravaganci“ filmu, díky níž *Sedmikrásky* zůstávají nejcitovanějším a nejznámějším dílem československé kinematografie ve světě. S podobnou silou působí nespoutaná imaginace autorky i ve filmu Jaromila Jirěša *Valérie a týden divů* (1970). Pomocí nepřeborného množství scénografických symbolů dokázala Krumbachová novátorským způsobem zobrazit bujně fantazie rozverné hlavní hrdinky, která během titulního týdne začne poprvé menstruat; proměna ženského těla a psychiky je ústředním tématem této oneirické férie.

V rozsáhlé filmografii Krumbachové je pouze jeden film, který si česká umělkyně sama režírovala. V satirě *Vražda Ing. Čarta* (1970) tvůrkyně na plátně vykreslila neobvykle manýristickou „genderovou hříčku“, v níž svým známým stylem nahlíží na neslučitelnost světa mužů a žen. Ačkoli je Krumbachová vnímána především jako žena, která myslí nekonvenčně a zastrašuje muže svým pronikavým intelektem, my jako diváci se jí rozhodně nemusíme bát. Své diváky oslovuje jedinečnými obrazy a květnatým vizuálním stylem. Přemýšlet o Esterině tvorbě znamená vystoupit z řady a prozkoumat méně probádaná zákoutí českého filmu a výtvarného umění. Svěbytným protipólem retrospektivy Krumbachové je známý a v Polsku velmi oblíbený český film *Musíme si pomáhat* (2000) tandemu Jan Hřebejk a Petr Jarchovský. Tento tragikomický příběh, zasazený do bolestné reality druhé světové války, se dotýká nesmírně univerzálního (a dodnes aktuálního) tématu: lepšího světa dosáhneme jen díky empatii, vzájemnému porozumění a podávání pomocné ruky, což silně rezonuje s myšlenkou a poselstvím nejnovějšího díla Agnieszky Holland *Hranice* (2023). Všechny tyto filmy budou v Sokołowsku promítány polskému a českému publiku. Výrazný název Hřebejkova filmu se mimochodem proměnil v motto letošního festivalu Hommage à Kiesowski a odráží podstatu spolupráce mezi Nadací In Situ a Asociací českých filmových klubů, bez níž by tato část programu nebyla možná.

OPISY FILMÓW

POPISY FILMŮ

Kraj: Polska
Czas: 103 min
Język: polski
Rok produkcji: 1984

Země: Polsko
Délka: 103 min
Jazyk: polština
Rok produkce: 1984

BEZ KOŃCA

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski

To poruszający dramat, który łączy w sobie elementy realizmu i metafizyki. Akcja filmu osadzona jest w Polsce lat 80., w czasie stanu wojennego. Główny bohater, zmarły adwokat, obserwuje z zaświatów życie swojej żony i sprawę, której nie zdążył zakończyć. Film porusza tematy straty, żałoby i politycznego ucisku, a także stawia pytania o sens ludzkiego istnienia i moralne wybory. Jego subtelna, refleksyjna narracja, z charakterystycznym dla Kieślowskiego połączeniem intymności i uniwersalnych tematów, sprawia, że *Bez końca* to film pełen głębokich emocji i trudnych pytań, który długo zostaje w pamięci.

BEZ KONCE

Režie: Krzysztof Kieślowski

Dojemné drama, které spojuje prvky realismu a metafyziky. Děj filmu se odehrává v Polsku v 80. letech 20. století, v době stanného práva. Hlavní hrdina, zesnulý právník, pozoruje ze záhrobí život své ženy a případ, který nestihl dokončit. Film se zabývá tématy ztráty, truchlení a politického útlaku a nastoluje otázky o smyslu lidské existence a morálních rozhodnutí. Jemné, reflexivní vyprávění s Kieślowského charakteristickou kombinací intimity a univerzálních témat činí z *Bez konce* film plný hlubokých emocí a těžkých otázek, který dlouho zůstává v paměti.

Kraj: Polska
Czas: 14 min
Język: polski
Rok produkcji: 1980

Země: Polsko
Délka: 14 min
Jazyk: polština
Rok produkce: 1980

GADAJĄCE GŁOWY

Reżyseria: Krzysztof Kieślowski

Gadające głowy to film dokumentalny z 1980 wyprodukowany w Wytwórni Filmów Dokumentalnych w Warszawie. Zbiorowy portret Polaków żyjących na przełomie lat 70. i 80. Metoda, jaką przyjął Kieślowski podczas kręcenia filmu, polegała na zadawaniu różnym pokoleniom Polaków (od niemowląt do osób w starszym wieku) tych samych czterech pytań: w którym roku się urodziłeś? kim ty jesteś? co jest dla ciebie najważniejsze? czego byś chciał (czego oczekujesz od przyszłości)?

Wybrani bohaterowie *Gadających głów* mieli kilka dni przed rozpoczęciem zdjęć, aby zastanowić się nad swoją odpowiedzią przed kamerą. Kieślowski uważnie wysłuchiwał swoich rozmówców, nie naruszając ich prywatności. Metoda dokumentalna Kieślowskiego pozwalała przyjrzeć się poglądom Polaków w różnym wieku, ale też o różnej pozycji społecznej. Ostatnie ujęcie filmu przedstawia stulatkę, która na pytanie „Co by pani chciała” odpowiada „Chciałabym dłużej żyć... dłużej żyć” i uśmiecha się.

MLUVÍCÍ HLAVY

Režie: Krzysztof Kieślowski

Mluvící hlavy je dokumentární film z roku 1980 Studia dokumentárních filmů ve Varšavě. Kieślowski natočil kolektivní portrét Poláků žijících na přelomu 70. a 80. let 20. století a jeho metodou bylo pokládání stejných čtyř otázek různým generacím Poláků (od kojenců po seniory): V jakém roce jste se narodili? Kdo jste? Co je pro vás nejdůležitější? Co byste chtěli (co očekáváte od budoucnosti)?

Vybrané postavy *Mluvících hlav* dostaly před natáčením několik dní na to, aby se zamyslely nad svými odpověďmi před kamerou. Kieślowski svým respondentům pečlivě naslouchal, aniž by narušil jejich soukromí. Kieślowského dokumentární metoda umožnila nahlédnout na názory Poláků různého věku, ale i různého společenského postavení. Poslední záběr filmu ukazuje stoletou ženu, která na otázku „Co byste si přála” odpovídá „Chtěla bych žít déle... žít déle” a usmívá se.

Kraj: Czechosłowacja
Czas: 74 min
Język: czeski
Rok produkcji: 1966

Země: Československo
Délka: 74 min
Jazyk: čeština
Rok produkce: 1966

STOKROTKI

Reżyseria: Věra Chytilová

Filozoficzno-slapstickowy traktat Věry Chytilovej jest dziś filmem kultowym, a jego bohaterki – Marie I (Jitka Cerhová) i Marie II (Ivana Karbanová) – stały się twarzami feministycznej rewolty, która znacząco wyprzedziła swoje czasy. W momencie premiery *Stokrotki* zostały bezwzględnie skrytykowane przez ówczesne władze, co w krótkim czasie przełożyło się na przymusową i wieloletnią przerwę zawodową czeskiej reżyserki. Publiczność i krytyka były zaś odmiennego zdania – w osobie Chytilovej dopatrywano się najoryginalniejszego głosu jej pokolenia. Milan Kundera, autor *Nieznosnej lekkości bytu*, pisał w recenzji filmu, że mamy tutaj do czynienia z opowieścią „o dwóch obrzydliwie pięknych dziewczynach, które próbują realizować swoje demokratyczne prawa – tu i teraz”. Opowieścią, w której to, co piękne i poetyckie, idzie żwawo pod rękę z tym, co potworne i katastroficzne. Chytilová i Krumbachová z niekłamaną przyjemnością obnażają szwy świata, który traktuje ich bohaterki jako mechaniczne lalki zaprogramowane wyłącznie do tego, aby dostarczać – szczególnie starszym od siebie i klasowo wyżej postawionym mężczyznom – morze radości i syntetycznych orgazmów.

SEDMIKRÁSKY

Režie: Mgr Věra Chytilová

Filozoficko-slapstickové pojednání Věry Chytilové je dnes kultovním filmem a jeho hrdinky Marie I. (Jitka Cerhová) a Marie II (Ivana Karbanová) se staly tvářemi feministické revolty, která výrazně předběhla svou dobu. V době své premiéry byly *Sedmikrásky* nemilosrdně kritizovány tehdejšími úřady, což se záhy promítlo do nucené a dlouhodobé profesní pauzy české režisérky. Diváci a kritika byli jiného názoru - Chytilová byla považována za nejoriginálnější hlas své generace. Milan Kundera, autor *Nesnesitelné lehkosti bytí*, ve své recenzi na film napsal, že jde o příběh „o dvou nechutně krásných dívkách, které se snaží uplatnit svá demokratická práva - tady a teď”. Příběh, v němž to, co je krásné a poetické, jde hbitě ruku v ruce s tím, co je zruďné a katastrofické. Chytilová a Krumbachová se bez ostychu vyžívají v odhalování švů světa, který s jejich hrdinkami zachází jako s mechanickými loutkami naprogramovanými výhradně k tomu, aby - zejména mužům, kteří jsou starší než ony samy a patří k vyšší třídě - poskytovaly moře radosti a syntetických orgasmů.

Kraj: Czechoslovakia
Czas: 77 min
Język: czeski
Rok produkcji: 1970

Země: Československo
Délka: 77 min
Jazyk: čeština
Rok produkce: 1970

WALERIA I TYDZIEŃ CUDÓW

Reżyseria: Jaromil Jireš

Czechosłowacki film fabularny z 1970 roku, wyreżyserowany przez Jaromila Jireša na podstawie powieści Vítězslava Nezvala pod tym samym tytułem. Film korzysta z poetyckich środków audiowizualnych i słynie z surrealistycznego klimatu. To opowieść o 13-letniej bohaterce (w tytułowej roli Jaroslava Schallerová), która żyje w dezorientującym śnie obfitującym w różne relacje z tajemniczymi, niekiedy bardzo mrocznymi istotami. Walerii w dniu jej urodzin zostają skradzione kolczyki o magicznych właściwościach będące jedyną pamiątką po mamie. Jedyny trop wiedzie dziewczynę do młodego chłopca o imieniu Orlik, który przyznaje się do rabunku i wyznaje jej miłość. Gdy okazuje się, że kolczyki mają cudowną moc zapewniającą właścicielowi nieśmiertelność, pozyskaniem biżuterii zaczyna interesować się miejscowy biskup...

VALÉRIE A TÝDEN DIVŮ

Režie: Jaromil Jireš

Československý hraný film z roku 1970 v režii Jaromila Jireše podle stejnojmenného románu Vítězslava Nezvala. Film využívá poetické audiovizuální prostředky a je známý svou surrealistickou atmosférou. Je to příběh třináctileté hlavní hrdinky (v titulní roli Jaroslava Schallerová), která žije v dezorientujícím snu plném různých vztahů s tajemnými, někdy velmi temnými bytostmi. V den jejích narozenin jsou Valerii ukradeny náušnice s magickými vlastnostmi, jediná památka po matce. Jediná stopa ji zavede k mladíkovi jménem Orlik, který se ke krádeži přizná a vyzná jí lásku. Když se ukáže, že náušnice mají zázračnou moc, která jejich majiteli propůjčuje nesmrtelnost, začne se o získání šperku zajímat místní biskup...

Kraj: Czechosłowacja
Czas: 72 min
Język: czeski
Rok produkcji: 1970

Země: Československo
Délka: 72 min
Jazyk: čeština
Rok produkce: 1970

ZABÓJSTWO INŻYNIERA CZARTA

Reżyseria: Ester Krumbachová

W niezwykle skondensowanej wizualnie satyrze *Zabójstwo inż. Czarta* (1970) Ester Krumbachová odmalowała na ekranie niezwykle manieryczny, „genderowy kalambur”, gdzie w znanym sobie stylu przygląda się nieprzystawalności światów kobiet i mężczyzn. Cały film opiera się na kreacjach aktorskich i zderzeniu energii Jiřiny Bohdalovej i Vladimíra Menšíka. Główna bohaterka (w filmie przedstawiona po prostu jako „Ona”) wspomina jak pewnego dnia zadzwonił do niej znajomy, niejaki inżynier Czart, i przyjął zaproszenie na kolację. Podczas kolacji mężczyzna zachował się bardzo dziwnie: zjadł wszystko, co było przygotowane, łącznie z zapasami z lodówki, a odchodząc od stołu zostawił zawsze po sobie tajemniczy zapach siarki... Inżynier stał się u protagonistki stałym gościem, a ona marzyła coraz bardziej o wspólnym założeniu rodziny. Od zamiarów małżeńskich nie mogły jej odstraszyć nawet pewne ekstrawaganckie zachowania Czarta: obgryzanie nóg u mebli, zjedanie skorup naczyń czy kwiatków pokojowych... Kim jest tajemniczy inżynier Czart i czego tak naprawdę chce od głównej bohaterki filmu Krumbachovej?

VRAŽDA INŽENÝRA ČERTA

Režie: Ester Krumbachová

V neobvykle vizuálně zhuštěné satíře *Vražda Ing. Čerta* (1970) namalovala Ester Krumbachová na plátně neobvykle manýristickou „genderovou hříčku”, v níž svým známým stylem nahlíží na neslučitelnost světa mužů a žen. Celý film stojí na hereckých kreacích a střetu energií Jiřiny Bohdalové a Vladimíra Menšíka. Hlavní hrdinka (ve filmu představovaná prostě jako „Ona”) vzpomíná, jak jednoho dne zavolał její známý, nějaký inženýr Čert, a přijal pozvání na večeři. Ten se během večeře choval velmi podivně: snědl vše, co bylo připraveno, včetně zásob z lednice, a při odchodu od stolu za sebou vždy zanechal záhadný pach síry.... Inženýr se stal pravidelným hostem v domě hlavní hrdinky a ta stále častěji snila o tom, že spolu založí rodinu.

Od manželských úmyslů ji neodradilo ani některé Čertovo extravagantní chování: okousávání nožiček z nábytku, požívání skořápek nádobí nebo pokojových květin.... Kdo je tajemný inženýr Čert a co vlastně chce od hlavní hrdinky filmu Krumbachové?

Kraj: Czechy
Czas: 128 min
Język: czeski
Rok produkcji: 2005

Země: Československo
Délka: 128 min
Jazyk: čeština
Rok produkce: 2005

W POSZUKIWANIU ESTER

Reżyseria: Věra Chytilová

Ester Krumbachová, tytułowa bohaterka, to jedna z najważniejszych postaci czechosłowackiej sztuki XX wieku, której wpływ na teatr i film jest trudny do przecenienia. Od początku swojej kariery związana była z teatrem, a później zasłynęła jako wybitna kostiumografka, stając się jedną z najbardziej rozpoznawalnych i utalentowanych artystek w tej dziedzinie. Współpracowała z Janem Němcem przy takich filmach jak *Diamenty nocy* i *O uroczystości i gościach*. Była także współautorką scenariuszy do *Stokrotek* oraz *Zbyt późnego popołudnia Fauna* w reżyserii Věry Chytilovej. Sama zrealizowała tylko jeden film fabularny, *Zabójstwo inż. Czarta*, który pozostaje unikalnym świadectwem jej talentu. Věra Chytilová w swoim dokumencie *W poszukiwaniu Ester* podejmuje próbę odtworzenia biografii Krumbachovej, spotykając się z osobami, które towarzyszyły jej przez całe życie. Rozmowy te uzupełniają fragmenty filmów oraz wywiadów z kostiumografką i scenarzystką. Dla Chytilovej, reżyserki *Stokrotek*, ten dokument był jednym z ostatnich filmów i stanowił niejako podsumowanie jej twórczej drogi. Odtworzenie historii tej inspirującej postaci było próbą oddania hołdu artystce, której wpływ na czechosłowacką Nową Falę jest niezaprzeczalny.

PÁTRÁNÍ PO ESTER

Režie: Věra Chytilová

Titulní hrdinka Ester Krumbachová je jednou z nejvýznamnějších osobností československého umění 20. století, jejíž vliv na divadlo a film lze jen stěží přecenit. Od počátku své kariéry byla spojena s divadlem, později se proslavila jako vynikající kostýmní výtvarnice a stala se jednou z nejrozpoznatelnějších a nejtalentovanějších umělekyní v tomto oboru. Spolupracovala s Janem Němcem na takových filmech, jako *Diamanty noci*, *O slavnosti a hostech*. Byla také spoluautorkou scénářů k filmům *Sedmikrásky* a *Faunovo příliš pozdní odpoledne* v režii Věry Chytilové. Sama natočila pouze jeden celovečerní film, *Vražda Ing. Čerta*, který zůstává jedinečným svědectvím jejího talentu. V dokumentu *Pátrání po Ester* se Věra Chytilová pokouší rekonstruovat životopis Krumbachové prostřednictvím setkání s lidmi, kteří ji provázeli celým životem. Tyto rozhovory doplňují ukázky z filmu a rozhovory s kostýmní výtvarnicí a scenáristkou. Pro Chytilovou, režisérku *Sedmikrásek*, byl tento dokument jedním z posledních filmů a svým způsobem shrnutím její tvůrčí cesty. Znovuobnovení příběhu této inspirativní osobnosti bylo pokusem vzdát hold umělkyni, jejíž vliv na československou novou vlnu je nepopíratelný.

Kraj: Belgia, Czechy, Francja, Polska
Czas: 147 min
Język: polski, angielski, arabski, francuski
Rok produkcji: 2023

Země: Belgie, Česká republika,
Francie, Polsko
Délka: 147 min
Jazyk: polština, angličtina,
arabština, francouzština
Rok produkce: 2023

ZIELONA GRANICA

Reżyseria: Agnieszka Holland

Po przeprowadzce na Podlasie psycholożka Julia staje się mimowolnym świadkiem i uczestnikiem dramatycznych wydarzeń na granicy polsko-białoruskiej. Świadoma ryzyka i konsekwencji prawnych, przyłącza się do grupy aktywistów pomagających uchodźcom, którzy koczują w lasach w strefie objętej stanem wyjątkowym. W tym samym czasie uciekająca przed wojną domową syryjska rodzina i towarzysząca jej nauczycielka z Afganistanu, nie wiedząc, że są narzędziem politycznego oszustwa białoruskich władz, próbują przedostać się do granic Unii Europejskiej. W Polsce los zetknie ich z Julią oraz młodym pogranicznikiem Janem. Rozgrywające się wokół wydarzenia zmuszą ich wszystkich do postawienia sobie na nowo pytania – czym jest człowieczeństwo?

HRANICE

Režie: Agnieszka Holland

Psycholożka Julie se po přestěhování na Podlasí stává nechtěným svědkem a účastníkem dramatických událostí na polsko-běloruské hranici. S vědomím rizik a právních důsledků se připojí ke skupině aktivistů pomáhajících uprchlíkům, kteří táboří v lesích v zóně, kde platí výjimečný stav. Ve stejné době se syrská rodina prchající před občanskou válkou a afghánská učitelka, která je doprovází, aniž by tušili, že jsou nástrojem politického podvodu běloruského režimu, pokoušejí proniknout do Evropské unie. V Polsku je osud setká s Julií a mladým pohraničnickem Janem. Události, které se kolem nich odehrávají, je všechny donutí položit si novou otázku - co je to lidskost?

Kraj: Włochy
Czas: 107 min
Język: włoski, polski
Rok produkcji: 2023

Kraj: Włochy
Czas: 107 min
Język: włoski, polski
Rok produkcji: 2023

MUR

Reżyseria: Katarzyna Smutniak

Debiut reżyserski znanej i cenionej we Włoszech aktorki, Kasi Smutniak (*Dobrze się kłamie w miłym towarzystwie*, *Słodki koniec dnia*, *Oni*). Niezwykle osobisty dokument, w którym twórczyni nie tylko przygląda się z bliska działaniom odważnych aktywistów (m.in. Mariusza Kurnyty alias Człowiek Lasu), ale też opowiada ona po raz pierwszy na taką skalę o swoich korzeniach, tożsamości, relacjach z polską rodziną. Jak wyznaje Smutniak: "Byłam w grupie z aktywistami. Większość z nich nie wiedziała nawet kim jestem. Po prostu nazywałam się Kasia. Wiedziałam, że mam w ręku narzędzie, które może pomóc w nagłośnieniu sprawy, możliwość opowiedzenia historii i bycia usłyszaną".

MUR

Reżie: Katarzyna Smutniak

Reżijní debut známé a v Itálii uznávané herečky Kasii Smutniak (*Dobrze się kłamie w miłym towarzystwie*, *Słodki koniec dnia*, *Oni*). Mimořádně osobní dokument, v němž se režisérka nejen zblízka věnuje činům odvážných aktivistů (mj. Mariusze Kurnyty alias Člověka z lesa), ale také poprvé v takovém rozsahu hovoří o svých kořenech, identitě a vztahu k polské rodině. Jak Smutniak přiznává: „Byl jsem ve skupině s aktivisty. Většina z nich ani nevěděla, kdo jsem. Jmenovala jsem se prostě Kasia. Věděla jsem, že mám v ruce nástroj, který může pomoci zviditelnit téma, příležitost vyprávět příběh a být slyšet.“

Kraj: Polska
Czas: 93 min
Język: polski
Rok produkcji: 2023

Země: Polsko
Délka: 93 min
Jazyk: polština
Rok produkce: 2023

TYLE CO NIC

Reżyseria: Grzegorz Dębowski

Pełnometrażowy debiut Grzegorza Dębowskiego rozgrywa się na jednej ze współczesnych polskich wsi. Protagonista – Jarek Martyniuk (znakomita kreacja Artura Paczesnego) – organizuje protest pod domem posła, który miał działać na szkodę rolników. Odnalezienie zwłok jednego z chłopów rozbija jedność uczestników demonstracji i rzuca poważne podejrzenie na Jarka. Doskonała obserwacja życia na terenach wiejskich w połączeniu ze znakomicie skonstruowaną intrygą i świetną realizacją przyniosły twórcom dziesiątki nagród, a *Tyle co nic* stał się jednym z najbardziej dyskutowanych filmów ostatnich lat.

JAKO NIC

Reżie: Grzegorz Dębowski

Celovečerní debut Grzegorza Dębowského se odehrává v jedné ze současných polských vesnic. Hlavní hrdina - Jarek Martyniuk (vynikající výkon Artura Paczesného) - organizuje protest před domem poslance, který údajně jednal v neprospěch zemědělců. Nález mrtvolý jednoho z rolníků rozbije jednotu účastníků demonstrace a vrhne na Jarka vážné podezření. Vynikající pozorování života na venkově ve spojení se skvěle vystavěnou intrikou a vynikajícím zpracováním přineslo tvůrcům desítky ocenění a snímek *Jako nic* se stal jedním z nejdiskutovanějších filmů posledních let.

Kraj: Polska
Czas: 73 min
Język: polski
Rok produkcji: 2022

Země: Polsko
Čas: 73 min
Jazyk: polština
Rok produkce: 2022

FILM DLA KOSMITÓW

Reżyseria: Piotr Stasik

Piotr Stasik, uznany twórca filmów dokumentalnych (21 x Nowy Jork), w 2021 roku filmem *Čmy błyskotliwie* zadebiutował jako reżyser filmu fabularnego. W *Filmie dla kosmitów* jego bohaterem znów jest przedstawiciel najmłodszego pokolenia – trzynastoletni Jeremi, którego pasją jest tworzenie filmów na YouTube. Pewnego dnia otrzymuje oryginalne zadanie – robot zleca mu nakręcenie filmiku, który polecą w kosmos. Problem w tym, że dla wykonania tego niecodziennego polecenia młody chłopak musi nawiązać relacje ze swoimi rówieśnikami, co dla zamkniętego w sobie, introwertycznego Jeremiego jest pozornie najtrudniejsze.

FILM PRO MIMOZEMŠTANY

Režie: Piotr Stasik

Piotr Stasik, uznávaný dokumentarista (21 x New York), v roce 2021 skvěle debutoval jako režisér hraného filmu snímkem *Můry*. Ve *Filmu pro mimozemšťany* je jeho hrdinou opět zástupce nejmladší generace – třináctiletý Jeremi, jehož vášní je tvorba videí na YouTube. Jednoho dne dostane originální zadání – robot ho pověří natočením videa, které poletí do vesmíru. Problém je v tom, že aby mohl mladík tuto neobvyklou zakázku splnit, musí navázat vztahy se svými vrstevníky, což je pro uzavřeného, introvertního Jeremiho zřejmě to nejtěžší.

Kraj: Czechy
Czas: 120 min
Język: czeski, niemiecki
Rok produkcji: 2000

Země: Česká republika
Délka: 120 min
Jazyk: čeština, němčina
Rok produkce: 2000

MUSIMY SOBIE POMAGAĆ

Reżyseria: Jan Hřebejk

Jeden z najciekawszych czeskich filmów ostatnich dekad, wielkie osiągnięcie Jana Hřebejka, podejmujące temat postaw Czechów w obliczu II wojny światowej i hitleryzmu. Problem ten reżyser porusza na przykładzie losów bezdzietnego małżeństwa, które decyduje się na ukrywanie syna dawnego pracodawcy mężczyzny – uciekiniera z obozu koncentracyjnego. Jednak szybko okazuje się, że ten bohaterski gest będzie miał dla trojga bohaterów istotne konsekwencje. Film ten otrzymał 5 Czeskich Lwów, był też nominowany do Oscara w kategorii najlepszy film nieanglojęzyczny.

MUSÍME SI POMÁHAT

Režie: Jan Hřebejk

Jeden z nejzajímavějších českých filmů posledních desetiletí, velký počín Jana Hřebejka zabývající se postoji Čechů tváří v tvář druhé světové válce a nacismu. Režisér tuto problematiku zkoumá prostřednictvím příběhu bezdětného páru, který se rozhodne ukrýt syna mužova bývalého zaměstnavatele - uprchlíka z koncentračního tábora. Brzy se však ukáže, že toto hrdinské gesto bude mít pro trojici protagonistů značné následky. Film získal 5 Českých lvů a byl také nominován na Oscara za nejlepší cizojazyčný film.

Kraj: Czechy
Czas: 108 min
Język: czeski
Rok produkcji: 2004

Země: Česká republika
Délka: 108 min
Jazyk: čeština
Rok produkce: 2004

NA ZŁAMANIE KARKU

Reżyseria: Jan Hřebejk

Współczesna Praga. Dwaj przemytnicy po „robocie” znajdują w skradzionym samochodzie dwumiesięcznego hinduskiego chłopca. Sprzedają go bezdzietnej Milušce, która marzy o tym, aby mieć potomstwo, nie może jednak ubiegać się o adopcję. Jej mąż František, zapalony kibic piłki nożnej, chuligan i rasista, dostał wyrok w zawieszeniu. Pewnego dnia Miluška pokazuje mu ich nowego, ciemnoskórego syna... Czterdziestoletnia Hana pracuje w centrum pomocy dla uchodźców. Jej sporo starszy partner Otakar słabnie podczas wykładu na Uniwersytecie. Ich osiemnastoletnia córka przez przypadek dowiaduje się, że Otakar nigdy nie rozwiódł się ze swoją dawną żoną – Věrou, z którą ma syna Martina...

HOREM PÁDEM

Režie: Jan Hřebejk

Současná Praha. Dva pašeráci najdou po „práci” v ukradeném autě dvouměsíčního indického chlapce. Prodají ho bezdětné Milušce, která sní o potomkovi, ale nemůže požádat o adopci. Její manžel František, vášnivý fotbalový fanoušek, chuligán a rasista, je odsouzen k podmíněnému trestu. Jednoho dne mu Miluška ukáže jejich nového syna tmavé pleti ... Čtyřicetiletá Hana pracuje v centru pomoci pro uprchlíky. Její mnohem starší partner Otakar se během přednášky na univerzitě zhroutí. Jejich osmnáctiletá dcera se náhodou dozví, že se Otakar nikdy nerozvedl se svou bývalou ženou Věrou, s níž má syna Martina ...

Kraj: Polska
Czas: 73 min
Język: polski
Rok produkcji: 2023

Země: Polsko
Délka: 73 min
Jazyk: polština
Rok produkce: 2023

TWARZE AGATY

Reżyseria: Małgorzata Kozera

Główną bohaterką jest Agata di Masternak, artystka i malarka, która w wieku 16 lat usłyszała piorunującą diagnozę - z powodu naczynio-tętniaka pozostały jej tylko dwa lata życia. Jednak postęp w medycynie, a nade wszystko determinacja samej Agaty sprawiły, że po ponad 20 latach i wielu operacjach bohaterka nadal żyje. Ze swojej choroby uczyniła zaś główny temat swojej sztuki. *Twarze Agaty* to poruszający portret silnej kobiety, która walczy z bólem i cierpieniem i wciąż znajduje siły na jedyną w swoim rodzaju, nad wyraz osobistą pracę twórczą.

AGATINY TVÁŘE

Režie: Małgorzata Kozera

Hlavní hrdinkou je Agata di Masternak, umělkyně a malárka, která si v šestnácti letech vyslechla elektrizující diagnózu - kvůli aneurysmatu jí zbývají pouhé dva roky života. Pokrok medicíny a především Agatino vlastní odhodlání však způsobily, že po více než dvaceti letech a mnoha operacích stále žije. Svou nemoc učinila hlavním tématem své hry. *Agatiny tváře* jsou dojemným portrétem silné ženy, která bojuje s bolestí a utrpením a stále nachází sílu pro svou jedinečnou a velmi osobní tvůrčí práci.

Centrum Edukacyjno-Kulturalne Broumov

Vzdělávací a kulturní centrum Broumov

Centrum Edukacyjno-Kulturalne Broumov jest organizacją non-profit założoną w 2013 roku przez Agencję Rozwoju Broumov. Jego działalność kulturalna, edukacyjna i społeczna ożywia narodowy zabytek kultury - klasztor w Broumovie, w którym się znajduje.

Organizuje ono różnorodne całoroczne programy - wielogatunkowe koncerty ArtCafé, wystawy w Galerii Domu i Galerii Dziecięcej Lapidarium, rezydencje literackie czeskich i zagranicznych autorów w Domu Literackim oraz rezydencję muzyczną Hortus Musicalis Broumov, Broumovska Konferencja Dyskusyjna, wykłady ScienceCafé, autorskie przedstawienia teatralne, Uniwersytet Trzeciego Wieku, spotkania medytacyjne, targi regionalne, degustacje win Vinum et Cetera i Burčákobraní. Pod szyldem Maiwald Academy tworzy interdyscyplinarne środowiskowe i artystyczne programy edukacyjne dla dzieci i dorosłych, inspirując do dalszych poszukiwań.

Vzdělávací a kulturní centrum Broumov je neziskovou organizací, kterou v roce 2013 založila Agentura pro rozvoj Broumovska. Svými kulturními, vzdělávacími a komunitními aktivitami oživuje národní kulturní památku – broumovský klášter, ve kterém sídlí.

Pořádá pestrou mozaiku celoročního programu – multižánrové koncerty ArtCafé, výstavy v Galerii Dům a Dětské galerii Lapidarium, literární rezidence českých i zahraničních autorů v Literárním domku, hudební rezidence Hortus Musicalis Broumov, diskusní konferenci Broumovské diskuse, vědecké přednášky ScienceCafé, autorská divadelní představení, Univerzitu třetího věku, meditační setkání, regionální trhy, ochutnávku vín Vinum et Cetera a Burčákobraní. Pod hlavičkou Maiwaldovy akademie vytváří mezioborové environmentální a umělecké vzdělávací programy pro děti i dospělé, inspirující k dalšímu poznávání.

Fundacja Sztuki Współczesnej In Situ to fundacja wspierająca szeroko rozumianą działalność artystyczną oraz edukacyjną. In Situ została założona w 2004 roku w Podkowie Leśnej przez Zygmunta Rytkę i Bożennę Biskupską, artystów i działaczy na polu kultury. We wrześniu 2012 roku główną siedzibę fundacji przeniesiono z Warszawy do Sokołowska, a jej prezesem została Zuzanna Fogtt.

Zamierzeniem fundatorów, a przez to celem fundacji, jest stworzenie przestrzeni do realizacji międzynarodowych projektów artystycznych, różnorodnych i interdyscyplinarnych działań twórczych, badań, spotkań, konfrontowania poglądów, wymiany myśli i doświadczeń, a także upowszechnianie nowatorskich postaw artystycznych i wspieranie różnych form aktywności twórczej. Jednocześnie celem fundacji jest propagowanie działalności w zakresie ochrony dóbr kultury i sztuki oraz dziedzictwa narodowego.

Obecnie głównym projektem fundacji jest odbudowa dawnego spalonego Sanatorium dr. Brehmera w Sokołowsku oraz stworzenie w nim Międzynarodowego Laboratorium Kultury. Nazwa fundacji - In Situ - oznacza "w miejscu" (łac.) i jest równocześnie filozofią działania fundacji - działania w miejscu, które bez względu na to, gdzie się znajduje, może stać się przestrzenią sztuki. In Situ inicjuje możliwość kreacji nieskończonych permutacji, liczby rozwiązań oraz poszukiwań, stwarza pole i warunki do działania oraz przenikania się czasu, przestrzeni, ludzi, a także różnych dziedzin, a przede wszystkim kreuje strefy dla wolnego procesu twórczego i naukowo badawczego.

W ramach działalności fundacji organizowane są różnorodne projekty artystyczne: wystawy, performances, koncerty, warsztaty, realizacje w przestrzeni publicznej oraz spotkania, akcje społeczne i ekologiczne, wykłady, a także cykliczne festiwale: Festiwal Sztuki Efemerycznej Konteksty, Hommage à Kiesłowski, Sanatorium Dźwięku.

Miejscem realizacji wydarzeń od 2010 roku jest Sokołowsko, zlokalizowane w naszym „Centrum Europy”.

Fundacja Sztuki Współczesnej In Situ Nadace pro současné umění In Situ

Nadace pro současné umění In Situ podporují široce pojaté umělecké a vzdělávací aktivity. In Situ založili v roce 2004 v Podkovi Lešné Zigmunt Rytko a Boženna Biskupská, umělci a kulturní aktivisté. V září 2012 bylo sídlo nadace přemístěno z Varšavy do Sokołowska a její předsedkyní se stala Zuzanna Fogtt.

Záměrem zakladatelů, a tedy i cílem nadace, je vytvořit prostor pro realizaci mezinárodních uměleckých projektů, rozmanité a mezioborové tvůrčí aktivity, výzkum, setkávání, konfrontaci názorů, výměnu myšlenek a zkušeností, jakož i šíření inovativních uměleckých přístupů a podporu různých forem tvůrčí činnosti. Cílem nadace je zároveň podporovat aktivity v oblasti ochrany kulturních a uměleckých hodnot a národního dědictví.

V současné době je hlavním projektem nadace rekonstrukce bývalého vyhořelého Sanatoria Dr. Brehmera v Sokołowsku a vytvoření Mezinárodní kulturní laboratoře. Název nadace - In Situ - znamená „na místě“ (latinsky) a je také filozofií, která stojí za činností nadace - působení na místě, které se, ať už je kdekoli, může stát prostorem pro umění. In Situ inicjuje možnost vytváření nekonečných permutací, množství řešení a zkoumání, vytváří pole a podmínky pro působení a prolínání času, prostoru, lidí a různých oborů, a především vytváří zóny pro svobodný tvůrčí a vědecký výzkumný proces. Činnost nadace zahrnuje nejrůznější umělecké projekty: výstavy, představení, koncerty, workshopy, realizace ve veřejném prostoru a setkání, sociální a ekologické akce, přednášky a také cyklické festivaly: „Kiesłowski“, „Sanatorium zvuku“. Od roku 2010 je místem konání akcí Sokołowsko, které se nachází v našem „středu Evropy”.

PROGRAM AKCÍ

PÁTEK – 23.08.2024

KONFERENČNÍ SÁL IC BROUMOVSKA, Mírové náměstí 105, Broumov

- 16.40 Oficiální zahájení programu promítání
16.45 "Mluvící hlavy" režie: K.Kieślowski
17.00 "Horem pádem" režie: Jan Hřebejk
19.00 – 20.00 diskuse, setkání s autorem

KINO ZDROWIE, ulice Główna 36, Sokołowsko

- 10:00 – 11:20 "Film pro mimozemšťany" režie: Piotr Stasik (hraný film, 2023)
11:20 – 12:00 Setkání s ředitelem Piotrem Stasikem. Moderuje: Diana Dąbrowska
12:10 – 13:55 "Vražda inženýra Čerta" režie Ester Krumbachová (hraný film, 1970)
Úvod: Šárka Gmitterková
14:10 – 17:25 "Hranice" režie Agnieszka Holland (hraný film, 2023)
Rozhovor před filmem: scenáristka Gabriela Łazarkiewicz-Sieczko a publicista Przemysław Wielgosz

20:00-21:30 - SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ FESTIVALU 2024

SOBOTA – 24.08.2024

KINO ZDROWIE, ulice Główna 36, Sokołowsko

- 9:30 – 11:15 "Sedmikráska" režie Věra Chytilová (celovečerní film, 1966)
Úvod: Tomasz Kolankiewicz
13:00 – 14:15 Setkání s tvůrci filmu "No End": Maria Pakulnis, Jerzy Radziwiłowicz, Artur Barciś, Jacek Petrycki, Magdalena Dipont a další. Moderuje Mikołaj Jazdon
14:15 – 16:15 Promítání filmu „Bez konce” režie: Krzysztof Kieślowski (hraný, 1985)
18:00 – 18:50 (Bezprostředně po skončení promítání) Panelová diskuse "Musíme si pomáhat: (panel o humanitární krizi na polsko-běloruské hranici a jejím filmovém ztvárnění): Gabriela Sieczko-Łazarkiewicz (scenáristka filmu "Hranice") a Michał Buczek (střihač dokumentu "Stromy mlčí"). Moderování: Mgr: Przemysław Wielgosz
19:05 – 20:45 „Jako nic” režie: Grzegorz Dębowski (hraný film, 2023)
20:45 – 21:35 Setkání s režisérem Grzegorzem Dębowskim a hercem Arturem Paczesnym. Moderuje: Jarosław Grzechowiak

NEDĚLE – 25.08.2024

KINO ZDROWIE, ulice Główna 36, Sokołowsko

- 9:30 – 11:10 "Valérie a týden divů" r. Jaromil Jireš (hraný film, 1971) Úvod: Šárka Gmitterková
11:20 – 13:20 "Musíme si pomáhat" r. Jan Hřebejk (hraný film, 2000)
13:20 – 14:20 Setkání se scenáristou Petrem Jarchovským. Předsedající: Mgr: Petr Vlček
17:20 – 18:35 "Agatiny tváře" r. Małgorzata Kozera (dokumentární film, 2023)
18:35 – 19:15 Setkání s režisérkou Małgorzatou Kozerou. Moderuje: Mgr: Jarosław Grzechowiak
19:30 – 21:20 "Mur" r. Kasia Smutniak (dokumentární film, 2023)
21:20 – 22:20 Setkání s Mariuszem Kurnytou ("Člověk z lesa"), aktivistou a protagonistou dokumentu „Mur"

KALENDARZ WYDARZEŃ

PIĄTEK – 23.08.2024

SALA KONFERENCYJNA IC BROUMOVSKA, Mírové náměstí 105, Broumov

16.40 Uroczyste otwarcie programu projekcji

16.45 „Gadające głowy” reż. K.Kieślowski

17.00 „Na złamanie karku” reż. Jan Hřebejk

19.00 – 20.00 dyskusja, spotkanie autorskie

KINO ZDROWIE, ulice Główna 36, Sokołowsko

10:00 – 11:20 „Film dla kosmitów” reż. Piotr Stasik (fabuła, 2023)

11:20 – 12:00 Spotkanie z reżyserem Piotrem Stasikiem. Prowadzenie: Diana Dąbrowska

12:10 – 13:55 „Zabójstwo inżyniera Czarta” reż. Ester Krumbachová (fabuła, 1970)

Wprowadzenie: Šárka Gmíterková

14:10 – 17:25 „Zielona granica” reż. Agnieszka Holland (fabuła, 2023)

Rozmowa przed filmem: scenarzystka Gabriela Łazarkiewicz-Sieczko

i publicysta Przemysław Wielgosz

20:00-21:30 - UROCZYSTE OTWARCIE FESTIWALU 2024

SOBOTA – 24.08.2024

KINO ZDROWIE, ulice Główna 36, Sokołowsko

9:30 – 11:15 „Stokrotki” reż. Věra Chytilová (fabuła, 1966) Wprowadzenie: Tomasz Kolankiewicz

13:00 – 14:15 Spotkanie z twórcami filmu „Bez końca”: Maria Pakulnis, Jerzy Radziwiłowicz, Artur Barciś, Jacek Petrycki, Magdalena Dipont i inni. Prowadzenie: Mikołaj Jazdon

14:15 – 16:15 Pokaz filmu „Bez końca” reż. Krzysztof Kieślowski (fabuła, 1985)

18:00 – 18:50 Panel dyskusyjny „Musimy sobie pomagać: Opowieści z lasu” (panel poświęcony tematyce kryzysu humanitarnego na granicy polsko-białoruskiej i jego filmowym reprezentacjom): Gabriela Sieczko-Łazarkiewicz (scenarzystka „Zielonej granicy”) i Michał Buczek (montażysta dokumentu „Drzewa milczą”). Prowadzenie: Przemysław Wielgosz

19:05 – 20:45 „Tyle, co nic” reż. Grzegorz Dębowski (fabuła, 2023)

20:45 – 21:35 Spotkanie z reżyserem Grzegorzem Dębowskim i aktorem Arturem Paczesnym. Prowadzenie: Jarosław Grzechowiak

NIEDZIELA – 25.08.2024

KINO ZDROWIE, ulice Główna 36, Sokołowsko

9:30 – 11:10 „Waleria i tydzień cudów” reż. Jaromil Jireš (fabuła, 1971)

Wprowadzenie: Šárka Gmíterková

11:20 – 13:20 „Musimy sobie pomagać” reż. Jan Hřebejk (fabuła, 2000)

13:20 – 14:20 Spotkanie ze scenarzystą Petrem Jarchovským. Prowadzenie: Petr Vlček

17:20 – 18:35 „Twarze Agaty” reż. Małgorzata Kozera (dokument, 2023)

18:35 – 19:15 Spotkanie z reżyserką Małgorzatą Kozera. Prowadzenie: Jarosław Grzechowiak

19:30 – 21:20 „Mur” reż. Kasia Smutniak (dokument, 2023) -

21:20 – 22:20 Spotkanie z Mariuszem Kurnytą („Człowiek lasu”), aktywistą i bohaterem dokumentu „Mur”

Interreg

Co-funded by
the European Union

Czechia - Poland

Musime si pomahat - polsko-ceska filmova spoluprace
Musimy sobie pomagac - polsko-ceska wspolpraca filmowa

Numer rejestracyjny projektu:
G.003.04.0048

Ministerstwo
Spraw Zagranicznych

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Publikacja wyraża wyłącznie poglądy autora
i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem
Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP.

Dofinansowano ze środków
Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

SOKOŁOWSKI
KO.ORG

POLSKI
INSTYTUT
SZTUKI
FILMOWEJ

CZESKIE CENTRUM
WARSZAWA

Perspektywy

VIVA!

wyborcza.pl

PISMO
STOWARZYSZENIA
FILMOWCÓW
POLSKICH

RZECZPOSPOLITA

